

„Op 'n fiets begráven,” merkte 't bleeke jongemensch op, „dat schijnen ze nog niet te doen... Waaròm, begrijp ik eigelijk niet, want trouwen op 'n fiets is tegenwoordig niks bijzonders meer...”

„Ja, dat is me wat met die fietsen” — vervolgde de doodgraver. „Dat mot je 's Zondags bij ons in Nieuwland zien: 't stáát 'r niet stil... Daar heb 'k veertien dagen geléden 'n mooi gevalletje mee gehad. 'k Ben 'n endje an 't kuieren, en daar komt 'n juffrouw an, ook op 'n fiets, met van die korte rokjes an, en 'n pet op, heel netjes, en 'n heer d'r achter. Nou wil de juffrouw uitwijken voor 'n kar, en daar gaat ze warachies pardoes de vaart in. Help, help, schreeuwt de meneer... Ik in 'n schuitje gesprongen, en jawel, 'k heb 'r d'r dadelijk uit, en d'r fiets ook... Maar daar stond ze nou in d'r natte pakkie te bibberen van de kou. — Kunnen we ook ergens in? zeit de heer... Ga maar mee naar me vrouw, zeg ik... en zij mee...”

„Goed, ik laat me vrouw met de juffrouw in de keuken... 'k Had er wel bij willen blijven hoor, maar enfin, 'k bleef natuurlijk bij den meneer. Na 'n kwartiertje komt me vrouw even om de deur en die zeit zachies: „Gijs,” zeit ze, „zal 'k 'r maar van *mijn* ondergoed geve. D'r bovekleeren zijn haast droog, maar dat linne, daar kan 't schepsel niet op wachten... maar 'k heb niks as báái, en dat voor zoo'n voorname juffrouw?” Nou, ik wist 'r ook niks op. En toen is die fijne juffrouw met 'n baaie broek en 'n baaie hemd van mijn vrouw na de stad gereden... En echte fijne lui hoor, want toen 'ie weg ging, stopten 'ie me 'n gulden in me hand, en me vrouw kreeg ook 'n gulden in de spaarpot voor de kinderen... dat was voor de glaasjes cognac zei 'ie. Maar ik had de meeste schik in dat baaie; zeg, verbeel je, ze had goed an met de prachtigste kanten, toen ze kwam...”

De heeren hadden mee verbazenden schik.

„Was hier vroeger niet de speeltuin Claudius Civilis?”, vroeg 't dansmeestertje. 't Werd beaamd.

„Nou,” zei 'ie toen met 'n knipoogje, „daar hebbe we d'r óók wat te pakke gehad, wát, vroeger jaren...?”

En 't dansmeestertje begon avonturen te vertellen uit dien speeltuin. Toen 'ie midden in 'n verhaal was, hield 't rijtuig stil, en in 't oogenblik wachten tot 't portier geopend zou worden, trokken de heeren hun gezichten weer in de gepaste begrafenis-plooi.

„Wie had dát nou toch kunnen denken,” zei, met 'n zucht, de doodgraver — „drie weken geleden schonk tante Grijs nog koffie bij de begrafenis van d'r zus, en nou zij ook al weg...”

Zijn overburen zuchtten ook, terwijl zij lang, als in sombere gedachten verdiept, bleven knikken.

Het kerkhof lag in teere rust wijd uitgestrekt, vriendelijk met 't groen van 't gras, met de spichtige jonge boomen die hun van mist kille takjes warm beschijnen lieten door 't zonlicht. En over de landerijen in de verte vredige stilte; lange wazen zweefden er van op, verteënd 't blauw van de lucht, stofg-ouds-schijnend aan den horizon.